

Î N C H E I E R E

24 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Dumitru Mardari, Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Iurie Cojocaru și avocatul Ghenadie Danciuc, în interesele lui Iurie Cojocaru,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Iurie Cojocaru împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Lagmar Impex” cu privire la încasarea restanțelor salariale, compensației pentru concediu nefolosit, contribuției de asigurări sociale, repararea prejudiciului cauzat prin absență forțată de la locul de muncă, încasarea compensației bănești în locul restabilirii la locul de muncă și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 ianuarie 2017, prin care s-au respins apelurile declarate de Iurie Cojocaru și Societatea cu Răspundere Limitată „Lagmar Impex” cu menținerea hotărârii Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău din 25 martie 2016,

c o n s t a t ă :

La 08 septembrie 2015, Iurie Cojocaru a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Lagmar Impex” cu privire la încasarea sumei de 41 664 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat, că, în luna martie 2014, a fost angajat în calitate de paznic la SRL „Lagmar Impex”, la paza obiectelor de construcție. Angajatorul a fost reprezentat de către o persoană pe nume „Slava” care a menționat că este împuternicit din partea SRL „Lagmar Impex” de a încheia contracte de muncă, însă pe parcursul unui an de zile cât a activat reclamantul la întreprinderea menționată un atare contract nu a fost încheiat.

Menționează reclamantul, că, la 08 martie 2015, inspectând teritoriul păzit s-a împiedicat și a simțit o durere puternică în spate, motiv din care l-a telefonat pe Slava și l-a anunțat că nu poate continua lucrul, la care acesta i-a răspuns că l-a concediat și nu îi va achita salariul pentru luna februarie 2015, neexplicând nici un motiv întemeiat.

Invocă reclamantul că, deși în luna martie 2015 a lucrat 3 zile, nu a primit salariul pentru luna februarie 2015, la serviciu nu a mai fost admis, iar conducerea SRL „Lagmar Impex” refuză să îi achite restanțele salariale. Pe parcursul unui an de activitate reclamantului nu i-a fost acordat concediu anual sau concediu

medical, nu i-a fost eliberată polița de asigurare medicală, iar angajatorul nu a achitat plățile prevăzute de sistemul asigurărilor sociale de stat conform legislației în vigoare.

Relevă reclamantul că, după apariția litigiului în cauză s-a adresat către Inspectoratul de stat al muncii care a constatat în urma verificărilor, că reclamantul nu figurează ca angajat al SRL „Lagmar Impex”.

Prin cererea adresată SRL „Lagmar Impex” la 10 iulie 2015, în temeiul art. 332 alin. (1) Codul muncii, reclamantul nu a primit răspuns, fapt ce l-a determinat să se adreseze în instanța de judecată.

Mai indică reclamantul că până la apariția acestui litigiu, salariul său la SRL „Lagmar Impex” constituia 1 800 lei, pentru timpul de muncă de 240 ore pe lună, regimul de muncă de 24 ore, însă nu a primit salariul pentru luna februarie 2015 și datoria de 540 lei pentru 3 zile de muncă lucrate în luna martie 2015, în total 30 de ore. Astfel, restanțele salariale pentru timpul de muncă lucrat la această întreprindere constituie 7 311 lei.

În același context, reclamantul menționează, că pentru anul 2015 nu a fost în concediu anual și nu a primit indemnizația de concediu, fapt pentru care solicită achitarea salariului restant și înlocuirea concediului de odihnă anual nefolosit printr-o compensație bănească, care constituie 2 344,80 lei, calculată din suma salariului mediu lunar pentru perioada respectivă.

Subliniază că a fost informat de Casa Națională de Asigurări Sociale, că întreprinderea la care a lucrat nu a achitat pentru el contribuția de asigurare socială de stat obligatorie, prin aceasta fiindu-i cauzat reclamantului un prejudiciu sub formă de restanțe la achitățile contribuției individuale de asigurări sociale de stat obligatorii datorată bugetului asigurărilor sociale de stat pentru anul 2014.

Invocă reclamantul că, pe lângă prejudiciul material care i-a fost cauzat de către pârât, i-a fost cauzat și un prejudiciu moral, pe care îl evaluează la suma de 10 000 lei.

Mai mult, având în vedere faptul că angajatorul refuză să-l restabilească pe reclamant la locul de muncă, reclamantul solicită și încasarea de la SRL „Lagmar Impex” o compensație suplimentară în mărime de 3 salarii medii, ceea ce constituie 4 950 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 25 martie 2016 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată, fiind dispusă încasarea de la Iurie Cojocaru în beneficiul SRL „Lagmar Impex” a sumei de 3 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și 325 lei ce constituie alte cheltuieli suportate de pârât la examinarea pricinii date.

Invocând ilegalitatea hotărârii primei instanțe, la 18 aprilie 2016, Iurie Cojocaru a depus apel, solicitând casarea integrală a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

La 25 aprilie 2016, a depus apel SRL „Lagmar Impex”, nefiind de acord cu cuantumul cheltuielilor de judecată dispuse spre încasare de la reclamant.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 ianuarie 2017 s-au respins apelurile declarate de Iurie Cojocari și SRL „Lagmar Impex” cu menținerea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 25 martie 2016.

La 30 ianuarie 2017, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei (f.d. 257, Vol. I).

La 20 martie 2017, avocatul Ghenadie Danciuc, în interesele lui Iurie Cojocaru a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și restituirea pricinii spre rejudecare în instanța de apel.

La 11 aprilie 2017, Iurie Cojocaru a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și restituirea pricinii spre rejudecare în instanța de apel.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile declarate la 20 martie 2017 și 11 aprilie 2017, în termen, în cazul în care copia deciziei a fost expediată la 30 ianuarie 2017, iar la materialele cauzei nu se regăsește dovada recepționării acesteia de către părți.

Recurenții în motivarea recursurilor au indicat că, consideră neîntemeiată decizia instanței de apel, deoarece instanța de apel a încălcat normele de drept procedural, prin examinarea apelului în lipsa apelanților, care nu au cunoscut despre data și locul examinării cauzei.

Au mai indicat recurenții că, la 19 ianuarie 2017 s-au prezentat la ședința de judecată la sediul din bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, mun. Chișinău, însă ședința a avut loc la sediul din str. Teilor, mun. Chișinău, fapt despre care anterior nu au fost informați.

Totodată susține că prima instanță la examinarea cauzei nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, invocând prevederile art. 58 alin. (3) Codul muncii.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 18 aprilie 2017, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa SRL „Lagmar Impex” cererea de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Până la momentul examinării recursului, intimata nu au depus referință la cererea de recurs declarată, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și

face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Sub acest aspect, completul Colegiului apreciază critic și argumentele recurenților cu referire la faptul că cauza a fost examinată de către instanța de apel fără a fi informați despre locul și data examinării cauzei, deoarece după cum denotă actele cauzei, Iurie Cojocar u a fost înștiințat contra semnătură despre locul și data examinării cauzei, fapt confirmat prin recipisa anexată la materialele cauzei (f.d. 242, Vol. I), iar avocatul Ghenadie Danciuc a fost informat despre locul și data examinării cauzei potrivit recipisei anexate la materialele cauzei (f.d. 246, Vol. I).

Iar, reieșind din prevederile art. 102, alin. (41) Cod de procedură civilă, participanții la proces înștiințați în mod legal o dată nu pot invoca necitarea lor pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară.

La caz, independent de acest aspect, este evident că recurenții fiind legal citați o dată, nu pot invoca necitarea ulterior, mai mult ca atât că, apelul a fost depus anume de Iurie Cojocar u.

Completul Colegiului menționează că, Iurie Cojocar u și avocatul Ghenadie Danciuc, în interesele lui Iurie Cojocar u în cererile de recurs nu au invocat nici unul din temeiurile de declarare prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) Codul de procedură civilă.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul judiciar indică că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

În acest sens, completul reiterează prin prisma jurisprudenței CEDO că „... art. 6 § 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului, au fost verificate minuțios, la judecarea pricinii în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de Iurie Cojocaru și avocatul Ghenadie Danciuc, în interesele lui Iurie Cojocaru, ca inadmisibile.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursurile declarate de Iurie Cojocaru și avocatul Ghenadie Danciuc, în interesele lui Iurie Cojocaru, se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Dumitru Mardari

Maria Ghervas